

HET LEGENDARISCHE VERHAAL VAN LAACHUS

Beste lezer(s),

Alle locaties die in dit boek genoemd worden bestaan echt! Ga in dit boek mee met Laachus op zijn avontuur door het legendarische vulkanische gebied Laacher See en laat je inspireren door de bestaande plaatsen die in dit boek voorkomen.

1. EEN GEHEIMZINNIGE, DRIJVENDE STEEN

De eerste zonnestrallen breken deze ochtend door en schijnen op het meer Laacher See. Het is te voelen dat er hier ooit iets machtigs heeft plaatsgevonden. Dit is onder andere te merken aan het landschap. Op deze mysterieuze ochtend wordt Laachus wakker. Laachus is een steen die hier al jaren ligt, maar hoe lang weet hij niet. Het enige dat zeker is, is dat het een lange tijd moet zijn.

Voorzichtig opent Laachus zijn ogen in het licht van de opkomende zon. Hier en daar ziet hij bubbels opstijgen in het meer. Door het heldere water ziet hij een hoop andere stenen op de bodem van het meer liggen. Laachus is blij: Misschien vind ik daar wel een vriendje, dacht hij.

Laachus haalt diep adem en duikt het meer in. Hij zwaait en draait met zijn armen, maar het helpt niet. Laachus blijft drijven. Het is alsof een mysterieuze kracht ervoor zorgt dat hij niet naar beneden kan duiken. Totaal uitgeput laat Laachus zich drijven op het water. Hij vraagt zich af waarom het hem niet lukt en waarom hij zo anders is. Laachus neemt zich voor dat hij niet stopt tot hij weet waarom de mysterieuze kracht hem tegenhoudt.

En zo gaat Laachus op avontuur door het legendarische vulkanische gebied Laacher See om er achter te komen waarom hij blijft drijven.

2. DE VISSERSJONGEN OP DE BODEM VAN HET MEER

Volgens de legende woont er diep beneden in het meer Laacher See een kleine vissersjongen. Op heldere nachten bij maanlicht kan men hem zien zitten met betoverend uitgedoste elfen en feeën aan een weelderig gedekte tafel in een helder verlicht kasteel diep onder in het water. Ik denk dat hij het weet!, flitste het door Laachus' hoofd, want hij woont op de bodem van het meer en kent mijn stenen vriendjes. Hij weet vast ook hoe ik bij ze kan komen.

Hij loopt daarom snel naar de bootverhuur aan het meer, huurt een waterfiets en gaat naar het midden van het meer. Hij wacht tot het donker wordt en Laachus doet daarom een dutje in de kleine boot. Zodra de sterren beginnen te schijnen, gluurt Laachus over de rand van de boot. En daar ziet hij inderdaad de vissersjongen. 'Hé, kun jij me uitleggen waarom ik als steen niet kan duiken?', roept Laachus naar hem, terwijl hij ver over de rand van de boot leunt. 'Dat weet

ik niet,' zegt de jongen, die tijdens zijn feestmaal niet gestoord wil worden. Het wordt Laachus nu duidelijk dat de jongen hem niet kan helpen.

Een traan rolt over zijn steenachtige wang en veroorzaakt kleine rimpelingen op het gladde wateroppervlak. De vissersjongen voelt het ook. Nu raakt het lot van Laachus hem wel: 'Waarom vraag je het niet aan de mensen in het klooster Maria Laach?'

'Ja, het klooster,' roept Laachus uit. Er zijn daar hele slimme mensen, ik zal ze vragen waarom ik kan zwemmen.'

3. LAACHUS EN DE WONDEREN VAN DE NATUUR

Vanaf de oever van het meer Laacher See is het via de rondweg niet ver naar het klooster Maria Laach, waar tot op de dag van vandaag benedictijner monniken wonen. Laachus verwondert zich over de indrukwekkende romaanse abdijkerk en begrijpt meteen waarom het één van de beroemdste gebouwen in de Eifel is. Laachus is ontroerd door deze plaats van vrede en spiritualiteit en geniet van het gevoel van geborgenheid waar dit historische gebouw voor zorgt.

Na een pauze bekijkt hij de omgeving van het klooster. In de prachtige tuin en de kwekerij van het klooster ontmoet Laachus een zeer vriendelijke tuinman. 'Het bloeit er hier zo prachtig en alles is zo mooi groen, dat ik niet eens weet waar ik het eerst naar moet kijken,' geeft Laachus hem een enthousiast complimentje. De tuinman straalt en luistert dan aandachtig naar wat Laachus op zijn hart heeft. 'Nou,' zegt hij 'er is één ding dat je moet weten: De natuur verricht ongelooflijke wonderen. Je bent anders en dat is iets om blij mee te zijn.' Dat probeert Laachus ook te doen. Maar hij wil ook begrijpen en weten waarom hij niet zo is als alle andere stenen. De tuinman raadt hem aan het aan de grote rotsblokken in de Wolfskloof te vragen. De tuinman vertelt dat in de kloof de Tönissteiner Bach (beek) loopt en dat deze in de loop van 13.000 jaar het landschap tot op het ondergesteente uitgesleten heeft. Laachus staat te popelen om de diepe, indrukwekkende vallei met zijn prachtige watervallen te zien en om het aan de rotsen te vragen.

En zo gaat Laachus weer op weg door het fabelachtig mooie vulkanische gebied van LAACHER SEE om uit te vinden waarom hij kan zwemmen.

4. LAACHUS IN DE ZWIJGZAME WOLFSSCHLUCHT

Heel benieuwd laat Laachus de benedictijnenabdij van Maria Laach achter zich en trekt in de richting van de Wolfsschlucht (Wolfskloof). Hij is nog niet lang onderweg als hij een toren op de top van een berg ziet staan. 'Ik denk dat je vanaf daar zeker een mooi uitzicht hebt,' denkt Laachus bij zichzelf. Hij beklimt de hoge Lydiaturm (Lydiatoren) en geniet van het prachtige uitzicht.

Als hij de trap weer afgaat, spreekt een lavasteen die in de muur is ingebouwd hem aan. 'Hé, wie ben jij?' vraagt hij. 'Ik ben Laachus, en ik ben op zoek naar de Wolfsschlucht, want daar kunnen de rotsen mij misschien uitleggen waarom ik kan zwemmen,' antwoordt Laachus. 'Kun je zwemmen?' vraagt de lavasteen verbaasd, 'ik kan me niet eens bewegen en ik zit hier al sinds 1927 op deze plek. Doe de groeten aan de rotsen in de Wolfsschlucht. Als ze je vraag niet kunnen beantwoorden, probeer dan de Trasshöhlen (grotten). Ik heb gehoord dat de echo daar veel antwoorden heeft.'

Nadat Laachus hem voor deze tip hartelijk heeft bedankt, vervolgt hij zijn weg over het schilderachtige pad en kleine houten bruggetjes, langs watervallen totdat hij midden in de Wolfsschlucht is. Voor een machtige rotswand roept hij: 'Hallo, rotsen, kunnen jullie me uitleggen waarom ik kan zwemmen?' - Ssssst,' hoort hij iemand verontwaardigd vanuit een spleet fluisteren, 'we zijn hier in de natuur, en hier heerst stilte!' Maar ook als Laachus heel dicht bij de rots komt en zijn vraag fluistert, krijgt hij geen antwoord. 'Die zijn echt zwijgzaam,' denkt Laachus teleurgesteld. Dankbaar dat hij zich het advies van de lavasteen herinnerde, gaat hij naar een van de nabijgelegen Trasshöhlen. De echo in de grot is veel spraakzamer dan de rotsen. 'Een drijvende steen ..., mhhhh,' galmt het nadenkend uit de muren, 'aan de oever van de Rodder Maar vind je een grote zilverreiger, hij weet alles van water, ik denk dat je bij hem moet zijn.'

En zo gaat Laachus verder op pad om uit te vinden waarom hij kan zwemmen.

5. IN DE DUISTERNIS VAN DE TUNNEL

Moe van zijn voettocht door de Wolfsschlucht denkt Laachus na over de meest comfortabele manier om bij de Rodder Maar te komen om daar aan de zilverreiger te vragen waarom hij kan zwemmen.

'Ik zou met de Brohltalbahn kunnen gaan,' bedenkt hij. Laachus is blij met zijn goede idee en haast zich nu naar het station in Brohl. De Vulkan-Express staat al bij het spoor te wachten en Laachus neemt opgewonden plaats in een van de historische rijtuigen.

Wat er daarna gebeurt had hij nooit durven dromen. Bij een rustig tempo ervaart Laachus het unieke vulkaanlandschap van dichtbij. Stampend en kreunend baant de stoomlocomotief zich via het nostalgische smalspoor een weg omhoog over hoge viaducten en vecht zich meter voor meter door het dal van de Brohl heen. Het onbeschrijflijk mooie gebied heeft Laachus volledig in zijn ban. Maar wat is dat nu? Plotseling is het donker omdat de Vulkan-Express de rotsen binnen rijdt. De bijna 100 meter lange tunnel maakt indruk op Laachus.

Nadat de trein de tunnel achter zich heeft gelaten, ziet hij een poster boven een zitplaats hangen. 'Nacht van de Vulkanen,' staat er op. 'Dat is interessant,' denkt Laachus, terwijl hij de laatste week van juli al in zijn geheugen prent. Dan zullen er talrijke evenementen zijn en het speciale hoogtepunt in het slotweekend is

een grote, indrukwekkend gesimuleerde vulkaanuitbarsting, zo staat op de affiche. Daar moet ik heen, denkt Laachus, tevreden glimlachend. Nu is het station Niederzissen al bijna in zicht. Daar stapt hij uit en loopt over de Bausenberg – de best bewaarde hoefijzerkrater in de Eifel naar de Rodder Maar, om uit te vinden waarom hij kan zwemmen.

6. HET GRIEZELIGE KASTEELFIGUUR

Daar is de zilverreiger al, glundert Laachus, terwijl hij langs de oever van de Rodder Maar loopt. Hij wil hem vragen of hij een antwoord op zijn vraag heeft. Maar voordat hij de vogel kan bereiken, vliegt hij al weg en Laachus blik valt op een middeleeuws kasteel dat hoog op een berg staat. 'Een echt kasteel!' roept Laachus opgewonden uit, 'daar moet ik heen!'

Al snel staat hij voor het oude kasteel Olbrück. Behendig beklimt hij de vele treden en geniet van het uitzicht. Het wordt langzaam donker. Plotseling hoort hij een verschrikkelijk gehuil en het wordt steeds luider.

Laachus verbergt zich angstig in een bosje. Dan ziet hij een zwarte vos rond het kasteel lopen in een cirkel, hartverscheurend jankend: 'Ik ben de zwarte ziel van knecht Benno. Ik heb het volk gekweld tijdens de afwezigheid van de Burggraaf. De burgers van Niederdürenbach hebben het volk bevrijdt en als straf voor mijn gemeenheid huil ik om het middernachtelijke uur.

Het gehuil stopt, de vos ruikt Laachus in de struiken en vraagt: 'Wie ben jij?' Laachus stamelt angstig: 'Alles wat ik wil weten is waarom ik kan zwemmen.' 'Dit is niet de plaats waar je een antwoord zult vinden,' krast Benno met een schorre stem, 'maar niemand hier kent de rotsen beter dan de Tuffsteinbrüche in Weibern (tufsteengroeves),' mompelt hij voor hij weer begint te huilen.

En zo gaat Laachus weer verder en op weg door het fabelachtig mooie vulkanische gebied van LAACHER SEE om uit te vinden waarom hij kan zwemmen.

7. EEN STENIGE METGEZEL

Van kasteel Olbrück loopt Laachus naar Weibern naar de Tuffsteinbrüche. In het centrum van het dorp ziet hij al veel indrukwekkend steenhoudwerk. 'Ik ben hier aan het goede adres,' denkt Laachus, 'wie zulke grote gebouwen uit steen houdt, weet er alles van.' Laachus kan niet genoeg krijgen van de huizen met hun lichte muren. Zijn blik dwaalt langs de muren van de huizen, waardoor hij een steen op het pad mist en struikelt. 'Auw auw...', jammert Laachus terwijl hij valt. 'Oh jee,' hoort hij een stem. 'Het spijt me, ik was hier gewoon even aan het rusten. 'Is alles goed met je?' Laachus antwoordt: 'Ja, alles is in orde. Wie ben jij?' – 'Ik ben Tuffany.' Laachus is nogal onder de indruk van de mooie verschijning. 'Mijn naam is Laachus en ik ben op weg naar het tufsteencentrum omdat ik wil weten waarom ik kan zwemmen,' legt hij uit 'Kun jij zwemmen? Oh,

wat fantastisch! Mag ik met je mee?' - 'Natuurlijk!' Laachus is blij met de aardige metgezel.

Tijdens hun bezoek aan het tufsteencentrum, vertelt Tuffany hem waar ze vandaan komt: 'Vulkaanuitbarstingen lieten 400.000 jaar geleden afzettingen van as en sintels achter. Dit materiaal stonde tot tufsteen, dat tegenwoordig wordt gebruikt voor prachtig steenhouwwerk. Broertjes en zusjes van mij zitten vandaag zelfs in het grote gewelf van de Dom van Keulen.' 'Dat is geweldig!' reageert Laachus verbaasd. 'Als ik kon zwemmen,' zegt Tuffany, 'zou ik de hele dag zwemmen in een mooi bosmeer.' Laachus, die het aan Tuffany's zijde heel fijn vindt, vraagt: 'Weet je wat het dichtstbijzijnde bosmeer van hieruit is?' - 'De Riedener Waldsee,' zegt Tuffany enthousiast, 'daar heb ik altijd al heen gewild.'

En omdat Laachus nu veel liever met Tuffany zwemt dan uit te zoeken waarom hij kan zwemmen, vertrekt hij met zijn nieuwe metgezel naar het meer Riedener Waldsee.

8. LAACHUS EN ZIJN FABELACHTIGE ONTDEKKING

Nadat Laachus en zijn metgezel Tuffany uit Weibern de Riedener Waldsee hebben bereikt, gaan zij uitgebreid zwemmen. Tuffany blijft dicht bij de oever, ze kan namelijk niet zwemmen en zinkt gemakkelijk. Laachus zwemt zelfs helemaal naar het zwemeiland. Op het gazon, omringd door libellen, laten ze zich opdrogen. Na een kort dutje en een groot stuk taart in de Seehütte, wordt Laachus onrustig en wiebelt heen en weer. 'Het is mooi aan dit meer,' stamelt hij, 'Maar nu moet ik verder en eindelijk uitzoeken waar ik vandaan kom en waarom ik kan zwemmen.'

Tuffany ziet er nog een beetje slaperig uit als ze zegt: 'Ik blijf hier nog een tijdje, want het is hier gewoon te mooi. Maar ik wens je veel succes!'

Nadat Laachus afscheid heeft genomen van Tuffany, gaat hij oostwaarts op het droompad 'Waldseepfad Rieden'. En weer wandelt Laachus vrolijk verder. Om meer van de natuur te ontdekken, beklimt hij de Gänsehals (Ganzenhals), een berg in de buurt van Bell, en beklimt hij de toren op de top van de berg. Vanaf het observatiedek van de toren geniet hij van een prachtig panoramisch uitzicht dat zelfs reikt tot aan het Siebengebirge (Siebengebergte). Daarna wandelt Laachus verder naar de karakteristiek gevormde vulkanische kegel Hochstein Obermendig. Net onder de top raakt Laachus langzaam uitgeput. Wanneer hij even stopt om op adem te komen, ontdekt hij een groot gat in de rots, dat onmiddellijk zijn nieuwsgierigheid wekt. Als hij dichterbij komt, ziet hij een enorme grot. Voorzichtig klimt hij erin. 'Jeetje, wat is dit griezelig,' mompelt hij, zich verwonderend over hoe groot de grot is. Hij wil even een pauze inlassen en denkt er over om zelfs een dutje te doen.

Maar hij vindt het toch te eng en besluit om zijn weg naar de top te vervolgen.

9. LAACHUS OP EEN MYSTIEKE PLEK

Als Laachus de Hochstein in Obermendig met zijn indrukwekkende grot achter zich laat, voelt hij hoe moe hij is. Hij zoekt een plekje op de Thürer Wiesen (weides). De aarde trilt, en wat is het dat hier zo luid snuift? Laachus opent zijn ogen en kijkt recht in het vriendelijke, grote gezicht van een waterbuffel. 'En wie ben jij dan?' vraagt de buffel. 'Ik ben Laachus, een drijvende steen, en jij?' 'Ik ben een Karpatische waterbuffel, en ik houd dit natuureservaat bij met mijn kudde.' 'Dus jullie zijn de grasmaaiers hier!' merkt Laachus op. Laachus vertelt hem dat hij wil weten waarom hij kan zwemmen. 'Vraag het in de Fraukirch (Vrouwekerk) zu Thür,' mompelt de buffel, 'op die mystieke plek zul je hulp vinden, net als Genoveva.' 'Genoveva? Wie is dat?' wil Laachus weten. 'De voormalige paltsgrovin. Ze heeft zes jaar en drie maanden met haar jongen in een grot in het bos gewoond.' 'Ik heb die grot gevonden, ik was er zelfs in,' brabbelt Laachus er opgewonden doorheen.

De buffel vertelt verder: 'Maria, de Moeder van God, stuurde haar een hinde om het kind met melk te voeden. Nadat hij zijn vrouw had gered, bouwde paltsgroaf Siegfried uit dankbaarheid de Fraukirch zu Thür.' Nieuwsgierig geworden, neemt Laachus afscheid en bezoekt onmiddellijk de kerk. Als hij eindelijk de kerk verlaat, staat er al een jonge hinde op hem te wachten. 'U vindt een antwoord op uw vraag in de Barockkirche (barokke kerk) in Saffig, de gebeeldhouwde engeltjes op het hoofdaltaar zullen u de weg wijzen.'

En zo gaat Laachus weer verder en op weg door het fabelachtig mooie vulkanische gebied van LAACHER SEE om uit te vinden waarom hij kan zwemmen.

10. LAACHUS EN HET RINKELENDE BELLETJE

Op weg naar de Barockkirche in Saffig gunt Laachus zich geen pauze. De hinde vertelde hem dat hij daar misschien het antwoord op zijn vraag zou vinden.

Uiteindelijk staat hij voor de barokke parochiekerk. De uientoren met drie verdiepingen wijst hoog de hemel in. Maar Laachus heeft daar geen oog voor, noch voor het orgel, noch voor de tufsteen van lava, hij heeft haast om bij de mollige gebeeldhouwde engeltjes te komen die het hoogaltaar bevolken en die hem een antwoord op zijn vraag geven. Maar alle engeltjes praten opgewonden door elkaar heen. Laachus kan slechts met veel moeite af en toe woorden als "Vulkanpark Infozentrum" en "Rauschermühle" verstaan. Omdat de engeltjes helemaal niet te kalmeren zijn, laat Laachus ze verder door elkaar praten en haast zich naar het informatiecentrum van het vulkaanpark.

Daar krijgt Laachus een overzicht van de verscheidenheid aan geologische en archeologische onderwerpen van het vulkaanpark. Hij krijgt een overzicht van bezienswaardigheden van de regio. Van de hete ontstaansgeschiedenis van de Oostelijke Eifel tot de 7.000 jaar oude mijnbouwgeschiedenis.

Laachus is stomverbaasd en vraagt zich af of zijn vermogen om te zwemmen misschien iets met de vulkanen te maken heeft. Terwijl hij nadenkt, hoort hij een lieflijk belletje rinkelen.

'Ik ben de bel van de Rauschermühle. Eens redde ik de verdwaalde graaf von der Leyen uit het struikgewas en leidde hem naar de vier geestelijke broeders van de Rauschermühle. Nu luid ik voor jou de weg langs de Nette en de Krufter Bach naar de Römerbergwerk Meurin (Romeinse mijn Meurin). Daar zul je weer een stapje dichterbij het antwoord komen.'

Laachus, die zich intussen nergens meer over verbaast, volgt nieuwsgierig het geluid van de bel en vervolgt zijn weg om uit te vinden waarom hij kan zwemmen.

11. DE WITTE KUBUSSTENEN

Het geluid van de klok van de Rauschermühle leidt Laachus naar het spannende Römerbergwerk Meurin. Gefascineerd daalt Laachus af in de onderaardse wereld van Romeinse mijnwerkers en soldaten die er ooit tufsteen groeven voor hun huizen en paleizen. Via loopbruggen, hellingen en trappen beleeft Laachus vanuit vogelperspectief het fascinerende eeuwenoude tunnelsysteem. De toeschouwers kunnen ook middeleeuwse werkplaatsen, een antieke bouwkraan, een door waterkracht aangedreven steenzaagmachine en een draaibank bekijken en zelfs uitproberen. Laachus staat versteld van de technieken die de Romeinen hebben ontwikkeld en laat de gelegenheid niet voorbijgaan om de tumulus, een Romeinse begraafplaats in de buurt van Nickenich, te bezoeken, evenals het aangrenzende nisgraf. Grote kubusvormige stenen met een diameter van zeven meter vormen de fundering. Op een of andere manier doen de stenen Laachus denken aan Tuffany, die hij erg mist. 'Dat klopt,' kondigt een van de kubusstenen plotseling aan, 'wij zijn ook van tufsteen gemaakt.' 'Kun je gedachten lezen?' vraagt Laachus. 'Als je hier al bijna 2000 jaar ligt, leer je wel het een en ander,' antwoordt de kubussteen. 'Wat doe jij hier?', wil Laachus weten. 'Ik ben een herinnering aan de dood van een moeder en haar zoon Silvanus,' zegt de steen trots. 'Dat is een geweldige taak voor een steen,' prijst Laachus, onder de indruk. 'Zeg, als je zo wijs bent, kun je me dan uitleggen waarom ik zwem?' 'Nou, om eerlijk te zijn...' de kubussteen aarzelt, '...heb ik eigenlijk wel een idee. Ga naar de Krufter Waldsee. Het is een voormalige puimsteengroeve, ik denk dat je er veel gelijkgestemden vindt, en ook antwoorden.' 'Dank u!' zegt Laachus blij, ontroerd bij de gedachte dat hij nog familie heeft. Nu wil hij zo snel mogelijk naar de Krufter Waldsee.

En zo vervolgt Laachus zijn weg door het schitterende vulkanische gebied van LAACHER SEE om uit te vinden waarom hij kan zwemmen.

12. EEN BLIK DOOR HET GEOLOGISCHE VENSTER NAAR HET VERLEDEN

Een wijze kubussteen uit de grafheuvel bij Nickenich stuurde Laachus naar de Krufter Waldsee. Zal Laachus echt zijn broertjes en zusjes hier in de voormalige puimsteenmijn ontmoeten? In eerste instantie kan Laachus het kleine zwemmeertje helemaal niet vinden. Maar dan ligt er een paradijselijke biotoop met kristalhelder water voor hem. Zoekend kijkt hij naar het wateroppervlak om te zien of hij een zwemmend familielid kan ontdekken. En inderdaad, niet ver van hem drijft een steen. 'Hallo, ik kan ook zwemmen! Wie ben je? Hoe heet je? Waarom kunnen we zwemmen?' vraagt Laachus opgewonden. 'Mijn naam is Bim en hier kunnen er een paar zwemmen. Waarom, dat weet ik niet. Het kan me ook niet schelen en maak nu niet zo'n herrie hier. Dit is een natuurreservaat!' Laachus is nogal in de war. Kan het hem niets schelen? Hij begrijpt er niets van. Een zware, bijna zwarte steen aan de rand van de oever, die het gesprek heeft opgevangen, zegt vriendelijk: 'Ik denk dat het te maken heeft met de Laacher See-vulkaan.' Daar had Laachus al eerder aan gedacht. 'Maar hoe weet ik dat?' vraagt hij. 'De Wingertsbergwand bij Mendig is een wereldberoemd geologisch venster met zicht op het verleden. De puim- en tufsteenmuur die tot wel zestig meter hoog is en enkele honderden meters lang, weet er alles van.' Laachus voelt dat hij nu heel dicht bij het antwoord is en raakt opgewonden. 'Ik ben Basalthasar, trouwens. Ik kan niet zwemmen, maar ik kan je de weg wijzen naar de Wingertsbergwand en je begeleiden.'

De twee beginnen in een gelukkige stemming aan de reis. Uiteindelijk staan zij voor de indrukwekkende Wingertsbergwand en verbazen zich over de verschillende afzettinglagen. Op geïllustreerde borden leren ze verbazingwekkende dingen over de uitbarsting van de Laacher-See-vulkaan. Hoog boven de hoge muur cirkelt een oehoe, die de twee snel opmerkt. 'Wat doen jullie hier?' wil de vogel weten. 'We proberen uit te zoeken waarom ik kan zwemmen,' antwoordt Laachus. 'Je zult blij zijn,' zei de slimme oehoe, 'want je zult je raadsel zeer binnenkort oplossen – in de Lava Dome in Mendig.'

Zenuwachtig en opgewonden gaan Laachus en Basalthasar weer op weg en beginnen de volgende etappe van hun reis.

13. VUUR EN VLAM VOOR DE OPLOSSING VAN HET RAADSEL

Laachus en Basalthasar, die sinds zij elkaar ontmoetten op de Krufter Waldsee vrienden zijn, haasten zich naar de Lava Dome in Mendig. Een oehoe die op de muur van de Wingertsberg nestelt, heeft Laachus beloofd dat hij daar eindelijk het antwoord op zijn vraag zal vinden.

In de grote expositieruimte ontdekken Laachus en Basalthasar het fascinerende landschap van de vulkanen. En dan, eindelijk, is het zover. Tijdens een rondleiding door de ondergrondse lavakelders, krijgt Laachus het antwoord waar hij al zo lang op wacht. 'Als gasrijke lava snel afkoelt, wordt puimsteen gevormd. De eens met gas gevulde bellen en holten verhard en krijgen grote poriën, waardoor puimsteen lichter wordt dan water. Dat is waarom puimsteen

kan zwemmen. Laachus en Basalthasar kunnen het nauwelijks geloven. 'Dus ik ben een puimsteen en gevormd in de uitbarsting van de Laacher See-vulkaan?' - 'Ja, precies!' bevestigt de vulkaanexpert, 'en uw vriend is van basalt en ook gevormd bij de uitbarsting toen de aardmantel smolt en het magma aan het aardoppervlak afkoelde.'

Blij en trots liggen de twee stenen vrienden in elkaars armen. 'Wij zijn vulkanisch!' jubelen ze beiden, en besluiten voortaan om tijdens de 'Nacht van de Vulkanen' hun verjaardag te vieren, samen met Laachus' metgezel Tuffany. Dit festival vindt elk jaar plaats in de laatste week van juli en is het hoogtepunt van een week vol cultuur en avontuur rond het meer Laacher See. Het speciale hoogtepunt van het feest is een massale gesimuleerde vulkaanuitbarsting en iedereen wordt uitgenodigd om mee te vieren.